

รายงานการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมาย

ร่างพระราชบัญญัติ การประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต (ฉบับที่ ...) พ.ศ.

☐ กฎหมายใหม่

☒ แก้ไข/ปรับปรุง

☐ ยกเลิก

หน่วยงานของรัฐผู้เสนอร่างกฎหมาย ธนาคารแห่งประเทศไทย (ธปท.)

ความสอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติและแผนการปฏิรูปประเทศ

☒ สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน การสร้างโอกาสเข้าถึงบริการทางการเงิน และสร้างโอกาสเข้าถึงข้อมูล

☒ สอดคล้องกับแผนการปฏิรูปประเทศในเรื่อง เศรษฐกิจ ยกระดับผลิตภาพ (higher productivity) และความสามารถในการแข่งขันในระดับประเทศให้สูงขึ้น (more competitive) มีการเติบโตอย่างครอบคลุมทุกภาคส่วน (more inclusive) มุ่งเน้นการใช้ระบบมาตรฐานและนวัตกรรมในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเพื่อการเติบโตอย่างยั่งยืน (more sustainable) ลดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจของประชาชนกลุ่มต่าง ๆ และสถาบันทางเศรษฐกิจมีสมรรถนะสูงขึ้น (high performance economic institution)

ส่วนที่ ๑

เหตุผลความจำเป็นที่ต้องตรากฎหมายและผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมาย

๑. สภาพปัญหา สาเหตุของปัญหา และผลกระทบของปัญหา

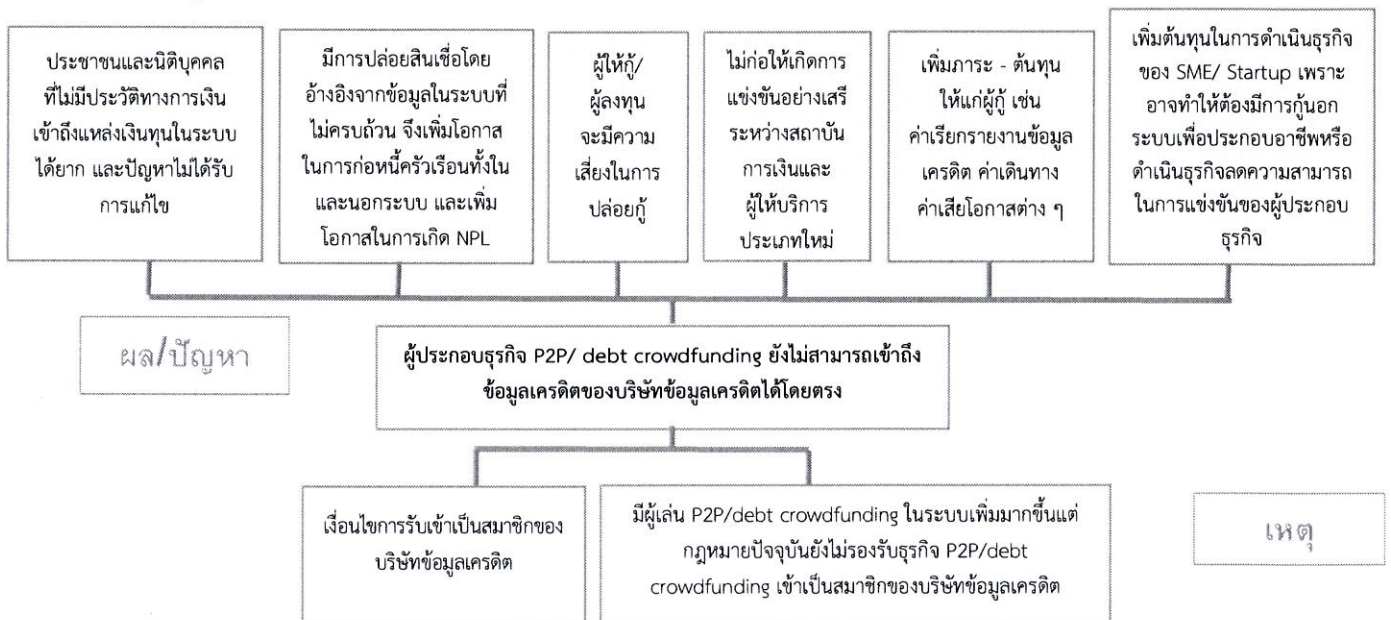
๑.๑ ปัญหาคืออะไร สาเหตุของปัญหาคืออะไร และผลกระทบของปัญหาคืออะไร

การให้สินเชื่อผ่านผู้ประกอบธุรกิจเป็นตัวกลางในการจัดหาสินเชื่อ (ผู้ประกอบธุรกิจเป็นตัวกลาง) ทั้งใน รูปแบบของ peer to peer lending (P2P) (อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของธนาคารแห่งประเทศไทย (ธปท.)) และ debt crowdfunding (อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.)) เป็นทางเลือกใหม่ของผู้ขอสินเชื่อ โดยเฉพาะผู้กู้หรือผู้ประกอบธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ซึ่งมีสัดส่วนกว่าร้อยละ ๙๙ ของธุรกิจทั้งหมดในประเทศไทย และคิดเป็นร้อยละ ๔๒ ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ (Gross Domestic Product – GDP)^๑ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากผู้ประกอบธุรกิจเหล่านี้ไม่ใช่ผู้ที่สามารถเข้าเป็นสมาชิกของบริษัทข้อมูลเครดิตได้ตามบทบัญญัติของมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต พ.ศ. ๒๕๕๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม จึงทำให้การปล่อยสินเชื่อผ่านผู้ประกอบธุรกิจเป็นตัวกลางดังกล่าวขาดข้อมูลสำคัญด้านการเงินของลูกค้าที่ขอสินเชื่อเพื่อประกอบการตัดสินใจในการปล่อยสินเชื่อของผู้ให้สินเชื่อต่างจากการให้สินเชื่อผ่านสมาชิกของบริษัทข้อมูลเครดิต เช่น สถาบันการเงิน ซึ่งสามารถใช้ประโยชน์

^๑ รายงานสถานการณ์วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ปี ๒๕๖๒ บทที่ ๔ จำนวนและการจ้างงานวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ปี ๒๕๖๑ สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หน้า ๔-๐๑ สืบค้นได้ที่ <http://www.sme.go.th/upload/mod_download/download-20190909103733.pdf> เมื่อ ๑๘ มีนาคม ๒๕๖๓

จากข้อมูลที่บริษัทข้อมูลเครดิตเก็บรักษาในการวิเคราะห์สินเชื่อหรือออกบัตรเครดิตได้^๒ มูลเหตุของข้อจำกัดดังกล่าวเป็นข้อจำกัดทางกฎหมาย ทั้งนี้เพราะในปัจจุบันกฎหมายการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิตยังไม่รองรับสมาชิกประเภทอื่นนอกเหนือจากสมาชิกที่เป็นสถาบันการเงินหรือเป็นนิติบุคคลอื่นตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งเป็นผู้ที่ให้สินเชื่อเป็นทางการค้าปกติ และทำให้บริษัทข้อมูลเครดิตกำหนดเงื่อนไขในการเข้าเป็นสมาชิกโดยไม่สามารถเปิดช่องให้สมาชิกประเภทอื่นที่ไม่ได้เป็นผู้ให้สินเชื่อโดยตรงเข้ามาเป็นสมาชิกได้

ข้อจำกัดของกฎหมายดังกล่าว ทำให้ผู้ประกอบการเป็นตัวกลางไม่สามารถเข้าถึงข้อมูลเครดิตของบริษัทข้อมูลเครดิตได้โดยตรง ก่อให้เกิดปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ ทั้งในระดับบุคคลและต่อประสิทธิภาพและเสถียรภาพของระบบสินเชื่อของประเทศ กล่าวคือ ประชาชนและนิติบุคคลที่ต้องการเงินทุนแต่มีประวัติทางการเงินในระดับที่ไม่ผ่านเกณฑ์ของสถาบันการเงิน หรือผู้ประกอบการทางการเงินอื่น ๆ เช่น กลุ่ม Non-bank ประสบปัญหาในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและสินเชื่อในระบบการให้สินเชื่อผ่านตัวกลางประเภทใหม่ทั้งสองประเภท เพราะผู้ประกอบการเป็นตัวกลางมีข้อมูลในการวิเคราะห์ความเสี่ยงในการปล่อยสินเชื่อให้กับประชาชนและนิติบุคคลกลุ่มนี้อย่างจำกัด ซึ่งผลที่ตามมาคือ ทำให้ต้นทุนในการประกอบอาชีพหรือดำเนินธุรกิจของผู้ต้องการสินเชื่อกลุ่มนี้สูงขึ้น เนื่องจากไม่สามารถเข้าถึงแหล่งสินเชื่อได้ และทำให้ความสามารถในการแข่งขันในการประกอบธุรกิจลดลง นอกจากนี้ ข้อมูลการปล่อยกู้และประวัติการชำระหนี้ผ่านผู้ประกอบการตัวกลางจะไม่ได้ถูกจัดเก็บในระบบข้อมูลเครดิต ซึ่งหากพิจารณาผลกระทบต่อผู้ให้กู้หรือเจ้าหนี้แล้ว การปล่อยกู้โดยที่ไม่มีข้อมูลในการวิเคราะห์ความเสี่ยงของผู้ขอสินเชื่ออย่างเพียงพอ ทำให้ความเข้าใจเกี่ยวกับผู้ขอสินเชื่อมีจำกัด และอาจเพิ่มความเสี่ยงในการปล่อยกู้ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพของระบบการปล่อยสินเชื่อในประเทศได้อีกด้วย

รูป ๑ การวิเคราะห์สภาพปัญหาของการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิตแบบ Problem Tree

^๒ มาตรา ๒๐ ให้บริษัทข้อมูลเครดิตเปิดเผยหรือให้ข้อมูลแก่สมาชิกหรือผู้ให้บริการที่ประสงค์จะใช้ข้อมูลเพื่อประโยชน์ในการวิเคราะห์สินเชื่อและการออกบัตรเครดิต โดยในการเปิดเผย หรือให้ข้อมูลดังกล่าวจะต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลก่อนทุกครั้ง เว้นแต่เจ้าของข้อมูลได้ให้ความยินยอมไว้เป็นอย่างอื่น ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด

๑.๒ เหตุใดรัฐจึงควรแทรกแซงในเรื่องนี้

การประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิตเป็นธุรกิจที่มีกฎหมายควบคุมไว้เป็นการเฉพาะ กล่าวคือ พระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งกฎหมายดังกล่าวกำหนดเงื่อนไขของการเป็นสมาชิกบริษัทข้อมูลเครดิตไว้ว่า ต้องเป็นสถาบันการเงินตามนิยามที่กฎหมายกำหนด ดังนั้น ข้อจำกัดที่ทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจเป็นตัวกลาง ทั้งในรูปแบบของ P2P และ debt crowdfunding ไม่สามารถเข้าเป็นสมาชิกของบริษัทข้อมูลเครดิตได้ซึ่งเป็นข้อจำกัดด้านกฎหมาย จึงเป็นเหตุที่รัฐต้องเข้าแทรกแซงเพื่อแก้ไขกฎหมายดังกล่าวโดยการเพิ่มประเภทสมาชิกตามกฎหมายของบริษัทข้อมูลเครดิต

๒. วัตถุประสงค์และเป้าหมายของการแทรกแซง

เพื่อให้ผู้ประกอบการธุรกิจเป็นตัวกลาง ทั้งในรูปแบบของ P2P และ debt crowdfunding สามารถสมัครเป็นสมาชิกของบริษัทข้อมูลเครดิตได้ โดยเมื่อผู้ประกอบการธุรกิจดังกล่าวเป็นสมาชิกบริษัทข้อมูลเครดิตแล้ว จะสามารถเข้าถึงข้อมูลเครดิตซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาระบบการวิเคราะห์สินเชื่อ รวมทั้งการประเมินความน่าเชื่อถือและระดับความเสี่ยงของผู้ขอสินเชื่อ (ไม่ว่าจะเป็นผู้กู้หรือผู้เสนอขายหุ้นกู้)

ทั้งนี้ การเข้าเป็นสมาชิกบริษัทข้อมูลเครดิตเป็นไปตามความสมัครใจของผู้ประกอบการธุรกิจเป็นตัวกลางเอง โดยสามารถพิจารณาถึงความจำเป็น ความคุ้มค่า และประโยชน์อื่น ๆ ที่อาจได้รับในการดำเนินธุรกิจ โดยไม่ใช่ข้อบังคับของกฎหมายแต่อย่างใด

๓. การแก้ปัญหาในปัจจุบัน

๓.๑ วิธีการแก้ปัญหาที่ดำเนินการอยู่ในปัจจุบันคืออะไร

ในปัจจุบัน ไม่มีวิธีการอื่นเพื่อแก้ปัญหานี้นอกจากการเสนอแก้ไขกฎหมาย เนื่องจากกฎหมายการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิตยังไม่ได้เปิดช่องให้ผู้ประกอบการธุรกิจเป็นตัวกลางสามารถเข้าเป็นสมาชิกตามพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้ อย่างไรก็ตาม หากไม่มีการแก้กฎหมาย ผู้ประกอบการธุรกิจเป็นตัวกลางจำเป็นต้องหาข้อมูลเครดิตของลูกค้าด้วยวิธีการอื่น ๆ เอง เช่น การให้ลูกค้าผู้ขอสินเชื่อไปขอรายงานข้อมูลเครดิตจากบริษัทข้อมูลเครดิตและนำไปยื่นต่อผู้ประกอบการธุรกิจเป็นตัวกลาง ซึ่งจะเป็นภาระกับผู้ประกอบการธุรกิจเป็นตัวกลาง และลูกค้าผู้ขอสินเชื่อ รวมทั้งไม่ส่งเสริมการให้สินเชื่อแบบ digital lending นอกจากนี้ ยังเพิ่มโอกาสที่จะเกิดความเสี่ยงจากการนำเอกสารเกี่ยวกับรายงานข้อมูลเครดิตปลอมมาใช้ประกอบการขอสินเชื่อได้อีกด้วย

๓.๒ ต่างประเทศแก้ปัญหานี้อย่างไร (ถ้ามี) และการดำเนินการดังกล่าวเหมาะสมกับสังคมไทยหรือไม่ อย่างไร

ธปท. ได้ทำการศึกษาการดำเนินการแก้ปัญหาของประเทศอินเดียและประเทศจีนซึ่งเป็นประเทศที่มีระบบการปล่อยสินเชื่อผ่านตัวกลางไม่ว่าจะเป็น P2P หรือ debt crowdfunding ดังนี้

ประเทศอินเดีย

กระบวนการพิจารณาให้สินเชื่อในประเทศอินเดียใช้เวลาค่อนข้างนาน และใช้เอกสารประกอบค่อนข้างมาก ประกอบกับสถาบันการเงินในประเทศอินเดียพิจารณาการให้สินเชื่อธุรกิจจากปริมาณสินทรัพย์ของบริษัท รวมทั้งคำนึงถึงหลักแหล่งที่พักอาศัยของผู้กู้ในการพิจารณาสินเชื่อบุคคล จึงทำให้ผู้ประกอบการรายย่อยและบุคคลธรรมดาที่อาศัยอยู่นอกเขตเมืองไม่สามารถเข้าถึงสินเชื่อจากสถาบันการเงินได้ ผู้ประกอบการรายย่อยและบุคคลธรรมดาในกลุ่มนี้จึงถูกยืมผ่านผู้ประกอบการธุรกิจเป็นตัวกลางแบบ P2P ที่ทำหน้าที่ในการจับคู่ระหว่างผู้กู้และผู้ให้กู้ โดยธนาคารกลางของประเทศไทย (Reserve Bank of India : RBI) กำหนดให้ผู้ประกอบการกลุ่มนี้ต้องจดทะเบียนเป็น Non-Banking Financial Company ประเภท P2P

ต่อมา RBI ออกประกาศที่ DBR.No.CID.BC.๕๙/๒๐. ๑๖.๐๕๖/๒๐๑๔-๑๕ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๐๑๕^๓ กำหนดให้ P2P ทุกแห่งต้องเป็นสมาชิกและนำส่งข้อมูลเครดิตลูกค้าของตนแก่บริษัทข้อมูลเครดิตเป็นรายเดือนหรือน้อยกว่าหนึ่งเดือนขึ้นอยู่กับข้อตกลง โดยข้อมูลที่นำส่งนั้นต้องครบถ้วน ถูกต้อง ทันสมัย และต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลก่อนเสมอ

การที่ RBI ออกกฎหมายให้ P2P นำส่งข้อมูลลูกค้าของตนไปยังบริษัทข้อมูลเครดิตทำให้ระบบข้อมูลเครดิตมีข้อมูลครบถ้วนยิ่งขึ้น เป็นประโยชน์ทั้งสถาบันการเงินและ P2P

ประเทศจีน

เดิมข้อมูลเครดิตลูกค้าของสถาบันการเงิน (traditional financial institutions) จะถูกจัดเก็บที่ Credit Reference Center (CRC) ของธนาคารกลางของประเทศไทย (People's Bank of China : PBoC) ซึ่งเป็นการจัดเก็บข้อมูลสินเชื่อจากสถาบันการเงินเท่านั้น ทำให้ข้อมูลเครดิตในระบบฐานข้อมูลของ CRC ขาดข้อมูลเครดิตของประชาชนอีกราว ๔๖๐ ล้านคน หรือประมาณ ๑ ใน ๓ ของประชากรทั้งประเทศ

PBoC จึงจัดตั้งบริษัทข้อมูลเครดิตในรูปแบบของบริษัทจำกัดเอกชน ชื่อ Baihang Credit ขึ้นเมื่อเดือนมีนาคม ๒๕๖๑ เพื่อจัดเก็บข้อมูลการมีสินเชื่อจากผู้ให้สินเชื่อที่ไม่ใช่สถาบันการเงิน (lending channels outside the traditional financial system) เช่น ผู้ให้สินเชื่อผ่านระบบอินเทอร์เน็ต และ P2P โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ข้อมูลจากผู้ให้สินเชื่อดังกล่าวมาเติมเต็มระบบฐานข้อมูลเครดิตของธนาคารกลาง และให้เป็นศูนย์กลางของข้อมูลการให้สินเชื่อผ่านระบบอินเทอร์เน็ต เพื่อป้องกันปัญหาการมีข้อมูลสินเชื่อซ้ำซ้อนบนระบบอินเทอร์เน็ต

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากการนำส่งข้อมูลเครดิตไปยัง Baihang เป็นระบบสมัครใจ ผู้ให้สินเชื่อผ่านระบบอินเทอร์เน็ตรายใหญ่ อาทิ Alibaba และ Tencent จึงยังคงปฏิเสธที่จะเชื่อมต่อกับระบบกับ Baihang เนื่องจากเห็นว่าฐานข้อมูลที่ตนมีเพียงพอแล้ว รวมทั้งสถาบันการเงินเองก็ไม่ใช้ข้อมูลจาก Baihang เนื่องจากยังมีประเด็นเรื่องคุณภาพและความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่มาจากระบบอินเทอร์เน็ต^๔

^๓ เว็บไซต์ทางการของธนาคารกลางอินเดีย สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๖๓ < <https://www.rbi.org.in/scripts/NotificationUser.aspx?id=9485&Mode=0#A1> >

^๔ อังอิง Yuan Yang และ Nian Liu "Alibaba and Tencent refuse to hand loans data to Beijing" คอลัมน์ Fintech หนังสือพิมพ์ Financial Times รายงานเมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๖๒ สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๖๓ < <https://www.ft.com/content/93451b98-da12-11e9-8f9b-77216ebe1f17> >

เมื่อพิจารณาแนวทางการแก้ปัญหาของประเทศอินเดียและประเทศจีน จะเห็นได้ว่าแนวทางการแก้ปัญหาของประเทศไทยคล้ายคลึงและสอดคล้องกับแนวทางของทั้งประเทศอินเดียและประเทศจีน ในบางส่วน กล่าวคือ มีการอนุญาตให้จัดตั้งบริษัทข้อมูลเครดิตขึ้น และมีกฎหมายรับรองสมาชิกประเภทผู้ประกอบการเป็นตัวกลางในการจัดหาสินเชื่อในรูปแบบ P2P อย่างไรก็ตาม ประเทศอินเดียเลือกที่จะออกกฎ (DBR.No.CID.BC.๕๙/๒๐. ๑๖.๐๕๖/๒๐๑๔-๑๕) เพื่อบังคับให้ผู้ประกอบการเป็นตัวกลาง ต้องเป็นสมาชิกบริษัทข้อมูลเครดิต ซึ่งต่างจากแนวทางที่เสนอในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ที่ยังคงหลักการเดิมคือ ให้ผู้ประกอบการเป็นตัวกลางเป็นผู้ตัดสินใจเข้าเป็นสมาชิกบริษัทข้อมูลเครดิตด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของประเทศจีน

๔. การรับฟังความคิดเห็น

☒ ได้รับฟังความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องแล้ว

☒ ได้นำผลการรับฟังความคิดเห็นมาประกอบการวิเคราะห์ผลกระทบแล้ว

๕. ความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับกฎหมายอื่น

ร่างกฎหมายนี้มีความสัมพันธ์หรือใกล้เคียงกับกฎหมายอื่นหรือไม่ อย่างไร

กฎหมายที่มีความเกี่ยวข้องกับร่างกฎหมายฉบับนี้ มีดังนี้

๑. ประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง กิจการที่ต้องขออนุญาตตามข้อ ๕ แห่งประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ ๕๘ (เรื่อง ธุรกิจระบบหรือเครือข่ายอิเล็กทรอนิกส์สำหรับธุรกรรมสินเชื่อระหว่างบุคคลกับบุคคล) ลงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๖๑

ประกาศกระทรวงการคลังดังกล่าวเป็นกฎหมายที่กำหนดให้การประกอบธุรกิจ P2P เป็นธุรกิจที่ต้องได้รับอนุญาตจากกระทรวงการคลัง โดยยื่นการขออนุญาตประกอบธุรกิจดังกล่าวผ่าน ธปท. นอกจากนี้ประกาศดังกล่าวยังได้กำหนดหลักเกณฑ์การขออนุญาต ขอบเขตการประกอบธุรกิจ เงื่อนไขในการดำเนินงานคุณสมบัติของผู้ประกอบธุรกิจ ข้อกำหนดในการประกอบธุรกิจ และกำหนดให้ ธปท. มีอำนาจในการกำหนดหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจได้

๒. ประกาศ ธปท. ที่ สนส. ๔/๒๕๖๒ เรื่อง การกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการประกอบธุรกิจระบบหรือเครือข่ายอิเล็กทรอนิกส์สำหรับธุรกรรมสินเชื่อระหว่างบุคคลกับบุคคล (peer-to-peer lending platform) ลงวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๖๒

ประกาศ ธปท. กำหนดรายละเอียดของหลักเกณฑ์ในการประกอบธุรกิจ P2P เช่น คุณสมบัติของผู้ประกอบธุรกิจ คุณสมบัติผู้กู้ ผู้ให้กู้ วงเงินสินเชื่อ การบริหารจัดการระบบ การเปิดเผยข้อมูลของผู้ประกอบธุรกิจ และการเก็บรักษาข้อมูลของลูกค้า

๓. ประกาศคณะกรรมการกำกับตลาดทุน ที่ ทจ. ๒๑/๒๕๖๒ เรื่อง ข้อกำหนดเกี่ยวกับการเสนอขายหลักทรัพย์ ผ่านระบบคราวด์ฟันดิง

ประกาศคณะกรรมการกำกับตลาดทุนกำหนดรายละเอียดของหลักเกณฑ์ในการประกอบธุรกิจ crowdfunding ทั้งในรูปแบบของการให้บริการระบบเสนอขายหุ้นและหุ้นกู้ เช่น คุณสมบัติของผู้ประกอบธุรกิจ คุณสมบัติผู้เสนอขายหุ้น ผู้ลงทุน การบริหารจัดการระบบ

๔. พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒

พระราชบัญญัตินี้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการเก็บรวบรวม การใช้ หรือ การเปิดเผย ข้อมูลส่วนบุคคล ตลอดจนการให้ความคุ้มครองสิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล อย่างไรก็ดี กฎหมายฉบับนี้ไม่ใช่บังคับกับการดำเนินการกับข้อมูลของบริษัทข้อมูลเครดิตและสมาชิกตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต

๖. ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมาย

๖.๑ กฎหมายนี้จำกัดสิทธิหรือเสรีภาพ หรือก่อให้เกิดหน้าที่หรือภาระอะไรแก่ใครบ้าง

กฎหมายฉบับนี้มีบทบัญญัติเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพใน ๒ กรณี กรณีแรก การเก็บ วิเคราะห์ และใช้ประโยชน์จากข้อมูลส่วนตัวของผู้ใช้บริการตัวกลางในการจัดหาสินเชื่อโดยบริษัท ข้อมูลเครดิตและสมาชิก เป็นกิจกรรมที่กระทบสิทธิในความเป็นส่วนตัว เกียรติยศ ชื่อเสียง และ ครอบครัว ตามมาตรา ๓๒ ของรัฐธรรมนูญ เนื่องจากข้อมูลของลูกค้าที่จะถูกรายงานให้กับบริษัท ข้อมูลเครดิต จะเกี่ยวข้องกับประวัติการขอสินเชื่อและการได้รับอนุมัติสินเชื่อ รวมทั้งประวัติการชำระ สินเชื่อของตน และในกรณีที่สอง การกำหนดให้การประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิตเป็นการประกอบธุรกิจ ที่ต้องได้รับใบอนุญาตและการกำหนดคุณสมบัติของสมาชิกของบริษัทข้อมูลเครดิตรวมทั้งการกำหนด สิทธิและหน้าที่ของสมาชิก เป็นบทบัญญัติที่กระทบสิทธิในการประกอบอาชีพตามมาตรา ๔๐ ของ รัฐธรรมนูญ

นอกจากนั้น แม้ว่าจะได้รับอนุญาตให้ประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิตหรือมีคุณสมบัติที่สามารถ สมัครเป็นสมาชิกบริษัทข้อมูลเครดิตได้แล้ว กฎหมายฉบับนี้ยังกำหนดบทบัญญัติที่ต้องปฏิบัติตาม (ongoing compliance) เช่น การนำส่งข้อมูล การเปิดเผยการดำเนินการเมื่อมีเรื่องร้องเรียนจาก เจ้าของข้อมูล และเป็นบทบัญญัติที่สร้างภาระให้กับผู้ประกอบการ ส่งผลให้มีค่าใช้จ่ายในการดำเนิน ธุรกิจเพิ่มขึ้น เช่น ต้นทุนโดยตรงจากการดำเนินการตามกฎหมาย (compliance cost) และต้นทุน การดำเนินการที่เพิ่มขึ้น (operating cost) ได้แก่ ค่าใช้จ่ายการพัฒนาระบบเพื่อรายงานข้อมูล และ ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับบุคลากรที่จะต้องดำเนินการให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด ทั้งนี้ การสร้างภาระ ดังกล่าวให้แก่ผู้ประกอบการต้องทำเท่าที่จำเป็น สอดคล้องกับสภาพการณ์ และได้สัดส่วนกับเป้าประสงค์ หรือเหตุผลในการเข้าแทรกแซงของรัฐ

สุดท้าย กฎหมายฉบับนี้ยังมีบทบัญญัติที่เป็นการกำหนดโทษอาญาสำหรับบริษัทข้อมูลเครดิต สมาชิก ผู้ให้บริการ ผู้ควบคุมข้อมูล ผู้ประมวลผลข้อมูล หรือ บุคคลใดที่กระทำการขัดกับหรือฝ่าฝืน บทบัญญัติที่เกี่ยวข้องซึ่งเป็นความผิดร้ายแรงที่มีการบัญญัติเป็นความผิด รวมทั้ง มีการกำหนดโทษไว้ อย่างชัดเจนสอดคล้องกับหลักการในมาตรา ๒๙ ของรัฐธรรมนูญ

๖.๒ มีมาตรการป้องกัน แก้ไข คุ้มครอง หรือเยียวยาให้แก่ผู้ได้รับผลกระทบตาม ๖.๑ อย่างไร

กรณีที่บทบัญญัติของกฎหมายกระทบสิทธิส่วนบุคคลของเจ้าของข้อมูล

๑) มีกลไกการคุ้มครองให้ความเป็นธรรมแก่เจ้าของข้อมูล และการขอแก้ไขข้อมูลเครดิต ให้ถูกต้อง บัญญัติไว้ในหมวดที่ ๔ ของพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต พ.ศ. ๒๕๖๒ ได้แก่

มาตรา ๒๕ ให้เจ้าของข้อมูลมีสิทธิที่จะทราบว่าบริษัทข้อมูลเครดิตเก็บข้อมูลใดของตน มีสิทธิในการตรวจสอบและแก้ไขข้อมูลที่ไม่ถูกต้อง มีสิทธิจะโต้แย้งเมื่อทราบว่าข้อมูลไม่ถูกต้อง มีสิทธิที่จะได้รับแจ้งจากสถาบันการเงินที่ปฏิเสธให้สินเชื่ออันมีเหตุมาจากข้อมูลเครดิต รวมถึงมีสิทธิที่จะยื่นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลเครดิต

มาตรา ๒๖ บริษัทข้อมูลเครดิตหรือสมาชิกต้องพิจารณาคำขอตรวจสอบหรือแก้ไขข้อมูลโดยเร็ว และแจ้งผลให้เจ้าของข้อมูลทราบภายในสามสิบวัน หากพบว่าข้อมูลมีข้อมูลไม่ถูกต้องให้แก้ไขให้ถูกต้องโดยเร็วและแจ้งผู้ใช้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องเพื่อแก้ไขข้อมูลให้ถูกต้อง

มาตรา ๒๗ หากมีข้อโต้แย้งที่ไม่อาจหาข้อยุติได้ ให้มีการบันทึกข้อโต้แย้งนั้นไว้ในระบบข้อมูลเครดิตของเจ้าของข้อมูลนั้น เพื่อให้ผู้ใช้ข้อมูลได้ทราบถึงข้อโต้แย้งดังกล่าว สำหรับใช้ประกอบการพิจารณาให้สินเชื่อด้วย ทั้งนี้ เจ้าของข้อมูลอาจยื่นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลเครดิตเพื่อวินิจฉัยชี้ขาดข้อโต้แย้งนั้นได้ ซึ่งผู้เกี่ยวข้องต้องปฏิบัติตามคำวินิจฉัยชี้ขาดนั้น

๒) มีบทบัญญัติกำหนดหน้าที่ของสมาชิกซึ่งจะรวมถึงผู้ประกอบการธุรกิจฯ และจำกัดขอบเขตการปฏิบัติงานของบริษัทข้อมูลเครดิตให้อยู่ในกรอบวัตถุประสงค์ของกฎหมาย เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดผลกระทบกับเจ้าของข้อมูล ดังนี้

มาตรา ๑๙ ให้สมาชิกต้องนำส่งข้อมูลที่ถูกต้องทันสมัย ถ้ารู้ว่ามีข้อมูลไม่ถูกต้อง จะต้องแก้ไขให้ถูกต้องโดยเร็ว หรือหากได้รับแจ้งจากบริษัทข้อมูลเครดิตว่าเจ้าของข้อมูลเห็นว่าข้อมูลไม่ถูกต้อง สมาชิกจะต้องตรวจสอบและรายงานผลการตรวจสอบให้บริษัทข้อมูลเครดิตทราบโดยเร็ว

มาตรา ๒๔/๑ ให้บริษัทข้อมูลเครดิตเปิดเผยหรือให้ข้อมูลแก่สมาชิกประเภทผู้ประกอบการเป็นตัวแทนในการจัดหาสินเชื่อที่จะใช้ข้อมูลเพื่อประโยชน์ในการวิเคราะห์สินเชื่อแทนผู้ที่ให้สินเชื่อ โดยการเปิดเผยข้อมูลจะต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลก่อนทุกครั้ง (เป็นหลักการเดียวกับมาตรา ๒๐ ที่ใช้อยู่เดิม)

ทั้งนี้ หากมีการฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดของกฎหมาย อาจได้รับโทษตามที่บัญญัติไว้ในหมวด ๘ ของพระราชบัญญัติการประกอบธุรกิจข้อมูลเครดิต พ.ศ. ๒๕๔๕

นอกจากนั้น บทบัญญัติในหมวด ๗ กำหนดความรับผิดชอบทางแพ่งสำหรับบริษัทข้อมูลเครดิตที่จงใจหรือประมาทเลินเล่อเปิดเผยข้อมูลที่ไม่ถูกต้องให้แก่ผู้อื่น หรือเปิดเผยข้อมูลไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กฎหมายกำหนด เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่สมาชิกหรือเจ้าของข้อมูล บริษัทข้อมูลเครดิตต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแก่สมาชิกหรือเจ้าของข้อมูล ซึ่งถือได้ว่าเป็นลักษณะของการเยียวยาแก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบ

๖.๓ กฎหมายนี้จะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ประเทศ สังคม หรือประชาชนอย่างไร

๑) ช่วยให้ประชาชน SMEs และกลุ่มผู้ประกอบการในช่วงเริ่มต้น (startup) ที่ไม่มีประวัติทางการเงินหรือมีประวัติทางการเงินที่ไม่ผ่านเกณฑ์การปล่อยสินเชื่อของสถาบันการเงิน มีช่องทางและโอกาสในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและสินเชื่อได้มากขึ้นโดยผ่านผู้ประกอบการเป็นตัวแทนในการจัดหาสินเชื่อ นอกจากนี้ ยังเป็นการลดต้นทุนทางการเงินหรือดอกเบี้ย เพื่อแก้ไขปัญหาการกู้ยืมเงินจากเจ้าหนักระบบ

๒) ช่วยการสนับสนุนให้ผู้ประกอบธุรกิจ SMEs และกลุ่ม startup สามารถดำเนินธุรกิจและมีโอกาสประสบความสำเร็จมากขึ้น เนื่องจากมีต้นทุนทางการเงินที่ต่ำกว่าการกู้ยืมเงินจากนอกระบบ

๓) ช่วยลดการกู้ยืมจากเจ้าหนี้นอกระบบ อันเป็นสาเหตุให้เกิดความรุนแรงในการติดตามทวงถามหนี้ และปัญหาทางสังคมต่าง ๆ ที่ตามมา

๔) ผู้ประกอบธุรกิจ SMEs และกลุ่ม startup จะมีข้อมูลประวัติการชำระหนี้และข้อมูลทางการเงินเข้าสู่ระบบข้อมูลเครดิต ซึ่งจะเป็ข้อมูลให้สถาบันการเงินทั่วไประจําการประกอบกาให้สินเชือได้อย่างมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้นต่อไป

๕) เพิ่มปริมาณข้อมูลในฐานข้อมูลเครดิตของประเทศ ช่วยเพิ่มความน่าเชื่อถือในการนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์ในการวิเคราะห์สินเชือหรือออกบัตรเครดิต หรือช่วยส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ ให้เหมาะสมตรงกับความต้องการของประชาชน และช่วยให้ภาครัฐมีข้อมูลที่ใช้ประกอบการกำหนดนโยบายการเงินและการคลังเพื่อพัฒนาความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศมากยิ่งขึ้น

๗. ความพร้อมและต้นทุนของรัฐในการปฏิบัติตามและบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย

๗.๑ หน่วยงานผู้รับผิดชอบ : ธปท. และคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลเครดิต (กคค.)

๗.๒ (๑) มีแนวทางและระยะเวลาเตรียมการในการปฏิบัติตามหรือบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย อย่างไร :

๑) แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลำดับรอง ได้แก่ ประกาศ กคค. และหนังสือชักซ้อมความเข้าใจต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ให้รองรับในทางปฏิบัติของผู้ประกอบธุรกิจเป็นตัวยกลาง เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายสามารถดำเนินการได้ตามเจตนารมณ์โดยเร็ว ซึ่งมีแนวทางและระยะเวลาเตรียมการประมาณ ๖ - ๗ เดือน ดังนี้

- กรายกร่างกฎหมายลำดับรอง ใช้เวลาประมาณ ๑ เดือน ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับจำนวนกฎหมายลำดับรองที่ต้องแก้ไขเพิ่มเติม โดยจะดำเนินการควบคู่ไปในชั้นพิจารณาร่างกฎหมาย

- จัดประชุมคณะอนุกรรมการพิจารณาปัญหากฎหมายและคำอุทธรณ์ (คณะอนุกรรมการฯ) เพื่อพิจารณาร่างกฎหมายลำดับรองที่แก้ไขเพิ่มเติม ใช้เวลาประมาณ ๑ เดือน (โดยปกติจัดประชุมไตรมาสละครั้ง)

- จัดประชุม กคค. เพื่อพิจารณาร่างกฎหมายลำดับรองที่แก้ไขเพิ่มเติม และความเห็นของคณะอนุกรรมการฯ ใช้เวลาประมาณ ๑ เดือน (โดยปกติจัดประชุมไตรมาสละครั้ง)

- ทำกระบวนการเปิดรับฟังความคิดเห็นต่อร่างกฎหมายลำดับรองผ่านเว็บไซต์ของ กคค. และจัดทำสรุปผลการรับฟังความคิดเห็น ใช้เวลาประมาณ ๑ เดือน

- เสนอร่างกฎหมายลำดับรองที่แก้ไขเพิ่มเติมหลังจากการเปิดรับฟังความคิดเห็นแล้วต่อคณะอนุกรรมการฯ เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ โดยไม่ต้องเสนอ กคค. หากผลการรับฟังความคิดเห็นไม่มีประเด็นขัดแย้งหรือการเปลี่ยนแปลงที่มีนัยสำคัญ ใช้เวลาประมาณ ๑ เดือน แต่หากมีความเห็นที่มีผลต่อร่างกฎหมายลำดับรองอย่างมีนัยสำคัญ จะนำเสนอเข้า กคค. อีก ประมาณ ๑ เดือน

- นำกฎหมายลำดับรองประกาศในราชกิจจานุเบกษา ใช้เวลาประมาณ ๑ ถึง ๒ เดือน

๒) ประสานงานกับบริษัทข้อมูลเครดิตเพื่อให้เตรียมความพร้อมในด้านต่าง ๆ เช่น การกำหนดนโยบายหรือเงื่อนไขต่าง ๆ ในการรับสมัครผู้ประกอบการธุรกิจฯ รวมถึงการจัดระบบงานให้พร้อมรองรับในส่วนนี้ไว้ด้วย

๗.๒ (๒) มีการนำเทคโนโลยีมาใช้อำนวยความสะดวกหรือลดขั้นตอนและค่าใช้จ่ายในการดำเนินการหรือไม่

เทคโนโลยีและระบบงานที่จะนำมาใช้ในการประมวลผล การเก็บรักษา หรือการบริหารจัดการข้อมูลเครดิตนั้น เป็นหน้าที่ของบริษัทข้อมูลเครดิตและสถาบันการเงินที่เป็นสมาชิกของบริษัทข้อมูลเครดิตโดยตรง กคค. ในฐานะที่เป็นผู้กำกับดูแลบริษัทข้อมูลเครดิต และสมาชิกมีหน้าที่ในการกำกับดูแลให้บริษัทข้อมูลเครดิตและสมาชิกปฏิบัติตามบทบัญญัติของกฎหมาย มิได้มีการะหน้าที่ใดที่แตกต่างไปจากเดิม จึงไม่มีขั้นตอนที่เป็นอุปสรรค หรือมีการะค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น อันเนื่องมาจากการแก้ไขกฎหมายจนต้องนำเทคโนโลยีใหม่มาใช้แต่อย่างใด

๗.๓ มีแนวทางและระยะเวลาในการสร้างความเข้าใจให้แก่ประชาชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตามและการบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายอย่างไร

ธปท. ได้มีการเชิญผู้เกี่ยวข้อง ได้แก่ สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง ก.ล.ต. และผู้ที่สนใจประกอบธุรกิจ P2P/debt crowdfunding ที่ได้เคยเข้ามาหารือกับ ธปท. และ ก.ล.ต. เพื่อขอความคิดเห็นและสร้างความเข้าใจร่วมกัน และชี้แจงให้ทราบถึงสิทธิ หน้าที่และความรับผิดชอบตามกฎหมายในการเป็นสมาชิกของบริษัทข้อมูลเครดิต รวมทั้งได้มีการประชุมในรูปแบบ focus group หลายครั้ง

นอกจากนี้ ธปท. ยังได้เผยแพร่ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับข้อมูลเครดิตและสิทธิของเจ้าของข้อมูลให้ประชาชนรับทราบเป็นการทั่วไปในเว็บไซต์ของ กคค.

<https://www.creditinfocommittee.or.th/Thai/Pages/default.aspx>) ด้วยแล้ว

๗.๔ ต้นทุนหรือค่าใช้จ่ายที่คาดว่าจะต้องใช้ในการปฏิบัติตามและบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายอย่างไร

ประมาณการต้นทุนที่คาดว่าจะต้องใช้ในการปฏิบัติตามกฎหมาย ทั้งในช่วงก่อนที่กฎหมายจะมีผลใช้บังคับ และในช่วงระยะ ๓ ปีแรกนับจากวันที่กฎหมายมีผลใช้บังคับ คิดเป็นจำนวน ๔๐๖,๖๒๗ บาท ประกอบด้วย

๑) ประมาณการต้นทุนที่ต้องใช้ก่อนที่กฎหมายจะมีผลใช้บังคับ (พิจารณาร่างกฎหมาย)

- การจัดประชุมคณะกรรมการ ๒ ชุด ๆ ละ ๒ ครั้ง รวม	๗๖,๐๖๙ บาท
(พิจารณาร่างกฎหมาย)	

- การจัดประชุมคณะกรรมการ ๒ ชุด ๆ ละ ๒ ครั้ง รวม	๗๖,๐๖๙ บาท
(พิจารณากฎหมายลำดับรอง)	

- ค่าใช้จ่ายในการจัดประชุม focus group	๑๐,๐๐๐ บาท
--	------------

- ค่าพาหนะไปชี้แจงร่างกฎหมาย	๓,๖๐๐ บาท
------------------------------	-----------

รวม	๑๖๕,๗๓๘ บาท
-----	--------------------

๒) ประมาณการต้นทุนที่คาดว่าจะต้องใช้ในการปฏิบัติตามและบังคับให้เป็นไปตามกฎหมายต่อไป (ในกรณีที่พบว่าสมาชิกรายงานข้อมูลเครดิต)

- การจัดประชุมคณะกรรมการ ๒ ชุด ๆ ละ ๒ ครั้ง รวม (เพื่อพิจารณาข้อมูล/ร้องทุกข์จากเจ้าของข้อมูล)	๗๖,๐๖๙ บาท
- การจัดประชุมคณะกรรมการเปรียบเทียบปรับ ๒ ครั้ง	๓๒,๕๑๗ บาท
รวมต้นทุนต่อปี	๑๐๘,๕๘๖ บาท
คูณ ระยะเวลา	๓ ปี
รวมต้นทุน ๓ ปี	๓๒๖,๕๕๘ บาท

อัตราค่าจ้างเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานที่ต้องใช้ ๓ อัตรา โดยเป็นอัตราค่าจ้างที่มีอยู่แล้วทั้งสิ้น

๘. ผลกระทบโดยรวมที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมาย

๘.๑ ผลกระทบต่อเศรษฐกิจ

- ธุรกิจ SMEs ซึ่งเป็นกลุ่มสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ มีช่องทางในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนที่จะสามารถนำมาใช้ในการดำเนินธุรกิจได้อย่างต่อเนื่องหลากหลายช่องทางมากขึ้น ซึ่งจะช่วยให้เศรษฐกิจของประเทศเติบโตอย่างมีเสถียรภาพ ลดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจของประชาชนรายย่อยมากขึ้น

- ส่งเสริมให้เกิดความโปร่งใสและเท่าเทียมกันด้านข้อมูลเครดิต เนื่องจากผู้ประกอบการรายใหม่ ๆ สามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลเครดิตได้เหมือนกับสถาบันการเงินหลักที่ดำเนินธุรกิจมาแต่เดิม ด้วยต้นทุนในการเข้าถึงแหล่งข้อมูลที่ไม่แตกต่างกัน อันจะก่อให้เกิดการแข่งขันอย่างเป็นธรรมและเท่าเทียม (level playing field)

- มีผู้ประกอบการรายใหม่ ๆ ซึ่งมีการดำเนินธุรกิจที่เข้มแข็งเกิดขึ้นในระบบเศรษฐกิจของแต่ละพื้นที่มากขึ้น ซึ่งจะเป็นครือข่ายทางธุรกิจที่เชื่อมโยงและเกื้อกูลกัน เป็นการกระจายความเจริญออกไปยังส่วนภูมิภาคมากขึ้น ทำให้ระบบเศรษฐกิจมีความเข้มแข็ง

- ปริมาณของข้อมูลเครดิตในระบบที่เพิ่มขึ้น จะช่วยเพิ่มคุณภาพการปล่อยสินเชื่อ ทำให้หนี้เสียในระบบลดลง และข้อมูลที่ครบถ้วนทำให้การออกมาตรการในการแก้ปัญหาเศรษฐกิจทำได้ตรงประเด็นมากขึ้น

- ช่วยให้ผู้มีเงินออมมีช่องทางลงทุนผ่านผู้ประกอบการธุรกิจฯ ซึ่งเป็นการกระจายความเสี่ยงและได้รับผลตอบแทนที่สูงกว่าการฝากเงิน

๘.๒ ผลกระทบต่อสังคม

- เพิ่มโอกาสในการจ้างงาน/ลดอัตราการว่างงาน เนื่องจากธุรกิจ SMEs ที่มีจำนวนมากถึงร้อยละ ๙๙ ของวิสาหกิจทั้งหมดของประเทศ ซึ่งเป็นสัดส่วนการจ้างงานถึงร้อยละ ๘๒^๕ หากมีโอกาสเข้าถึงแหล่งเงินทุนด้วยต้นทุนที่ต่ำกว่าเงินกู้ในระบบได้เพิ่มขึ้น จะก่อให้เกิดการจ้างงานอย่างต่อเนื่องในแต่ละพื้นที่ เป็นการกระจายรายได้ ช่วยลดปัญหาการว่างงานและปัญหาอาชญากรรม

- สนับสนุนให้มีการใช้ทรัพยากรและภูมิปัญญาท้องถิ่นในการดำเนินธุรกิจของ SMEs ในแต่ละท้องถิ่น

^๕ อ้างอิงเชิงบรรณที่ ๑

๘.๓ ผลกระทบอื่นที่สำคัญ

- เป็นปัจจัยที่จะช่วยสนับสนุนให้การพิจารณาปรับอันดับขีดความสามารถในการแข่งขันภาคการเงินของประเทศดีขึ้น
- บริษัทข้อมูลเครดิตจะมีฐานข้อมูลที่กว้างมากขึ้น ช่วยให้ภาครัฐ หรือสมาชิกบริษัทข้อมูลเครดิตหรือสถาบันวิจัย สามารถใช้ข้อมูลที่ไม่ระบุตัวตนจากบริษัทข้อมูลเครดิตเพื่อการวางแผน กำหนดนโยบาย หรือเพื่อการวิจัยพัฒนาได้ครอบคลุมยิ่งขึ้น

ส่วนที่ ๒

เหตุผลความจำเป็นในการใช้ระบบอนุญาต ระบบคณะกรรมการ การกำหนดโทษอาญา และการให้เจ้าหน้าที่ของรัฐมีดุลพินิจ

๙. เหตุผลความจำเป็นในการใช้ระบบอนุญาต -

๑๐. เหตุผลความจำเป็นในการใช้ระบบคณะกรรมการ -

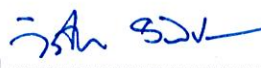
๑๑. เหตุผลความจำเป็นในการกำหนดโทษอาญา

เนื่องจากข้อมูลเครดิตเป็นข้อมูลส่วนบุคคลประเภทหนึ่งที่รัฐธรรมนูญให้ความคุ้มครองเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชน การกระทำใดที่กระทบหรือละเมิดสิทธิดังกล่าวจะกระทำมิได้ ยกเว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้นเพียงเท่าที่จำเป็นเพื่อประโยชน์สาธารณะ (มาตรา ๓๒ ของรัฐธรรมนูญ) หากการกระทบหรือละเมิดสิทธินั้นเป็นการกระทำโดยไม่ได้อาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายหรือเป็นการกระทำที่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติแห่งกฎหมาย จึงถือเป็นเรื่องที่ร้ายแรง และต้องมีการลงโทษอาญา จึงมีความจำเป็นในการกำหนดโทษอาญาไว้ โดยกำหนดเป็นระดับโทษที่เหมาะสมกับความสำคัญของการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

๑๒. เหตุผลความจำเป็นในการกำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐมีดุลพินิจในการออกคำสั่งทางปกครอง หรือดำเนินกิจการทางปกครอง -

ข้าพเจ้าขอรับรองว่าข้อมูลที่ปรากฏในรายงานนี้เป็นข้อมูลที่ได้จากการตรวจสอบและวิเคราะห์อย่างถี่ถ้วนแล้ว

ลงชื่อ

(นายวิโรจน์ สันติประภาพร)

ผู้ว่าการ

ธนาคารแห่งประเทศไทย

๒๔ มีนาคม ๒๕๖๓

หน่วยงานผู้รับผิดชอบ ฝ่ายตรวจสอบผู้ให้บริการทางการเงิน

เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ นายมานิช โมฬี

โทรศัพท์ 0 2283 5818

อีเมล ManochM@bot.or.th